

VERLAG

BEGEGNUNGEN

ISBN 978-3-9816162-1-7

Christine Goeb-Kümmel
Lumina Cometei
Din viața unui câine al străzii

Copyright 2014
A doua ediție

Traducere: Roxana Donath/Castle Gate Agency

Tipar: SDL Digitaler Buchdruck, Berlin, Germania
Tipărit pe hârtie reciclată

Editura: Begegnungen – O editură pentru viață și natură
www.verlagbegegnungen.de

Toate drepturile sunt rezervate

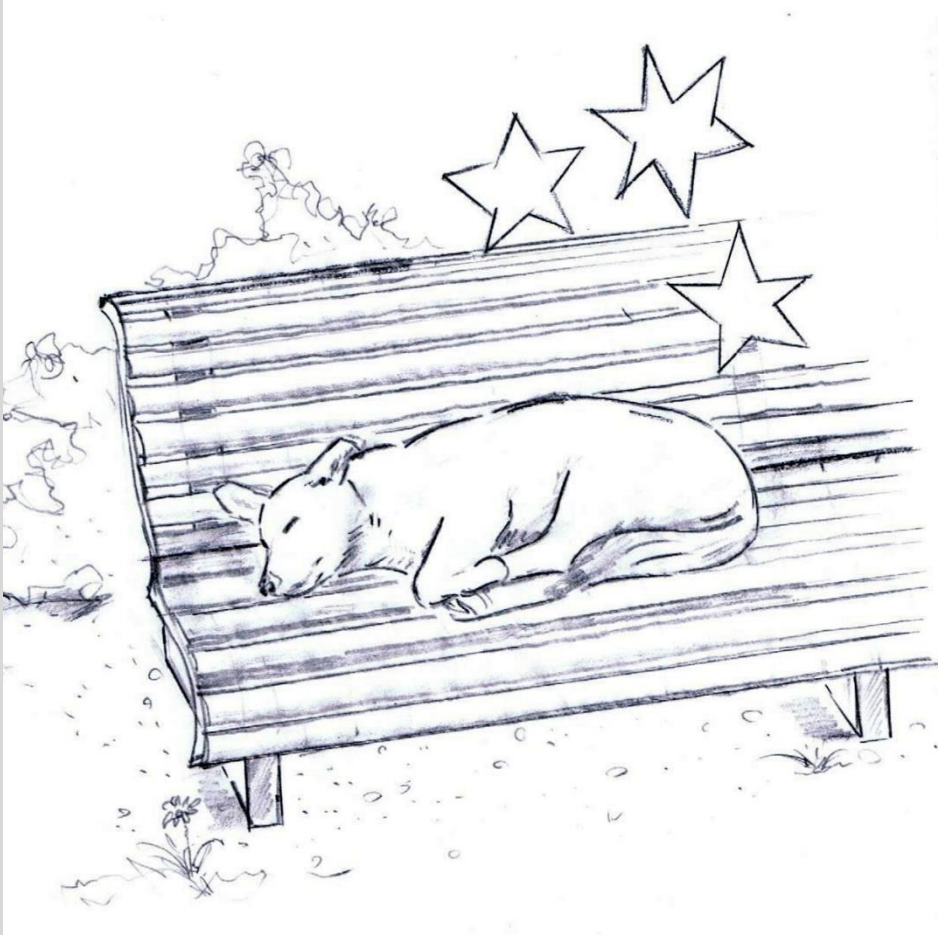
Lumina Cometei

Povestea unui câine în căutarea
căminului său

Dedicat tuturor câinilor străzii din Cluj / România și
tuturor câinilor fără stăpân ai acestei lumi

PROLOG

Aceasta este povestea lui Lobo – un câine absolut obișnuit din România.

Deși povestea lui se petrece la noi, ea ar putea avea loc la fel de bine în orice colț de lume; în orice țară unde există câini fără cămin și care trăiesc pe stradă.

Este o poveste neobișnuită cu răsturnări de situație deosebite, dar în principal, arată viața de zi cu zi a câinilor străzii – nebăgați în seamă, nedorți sau chiar agresati, neajutorați și fără apărare, de cele mai multe ori izgoniți și pe fugă, tot timpul flămânzi și fără ajutor. Poate tocmai de aceea afectuoși și recunoscători când beneficiază de apropierea și atenția oamenilor.

Fie ca povestea lui Lobo să trezească conștiința faptului că acești câini sînt ființe, care pot simți bucurie și durere, care nu fac rău nimănui și care merită și au dreptul să nu li se facă niciun rău.

Copiii care vor citi această poveste, sau care o vor asculta, vor dori oare să picteze ilustrațiile, făcând viața lui Lobo mai colorată? Dacă în acest timp se vor gîndi la toți aceia care – oameni sau animale – au o viață care nu este nici pe departe fericită sau colorată, atunci gîndurile lor bune vor aduce cu siguranță mai multă lumină în viața acestora.

Lobo colinda, ca în fiecare zi, străzile teritoriului binecunoscut, ca în fiecare zi de când venise aici. Inițial căminul lui fusese între dealurile pitorești de la poalele unui munte maiestuos, departe de porțile acestui oraș. Adeseori se gândea cu nostalgie la acele peisaje familiare și minunate. Acolo s-a născut și a trăit primii săi ani de viață, fericit, liber și fără griji. El trăise într-o ogradă mică înconjurat de natură. Ograda aparținea unui bătrân care trăia într-o simbioză perfectă pe pământul lui, în desăvârșită armonie cu ființele de acolo, fie ei oameni sau animale. Era iubitor cu animalele care locuiau cu el, știind că și acestea sînt creaturi ce pot simți durere și suferință, bucurii și fericire, la fel ca el.

Chiar dacă se exprimau în limbi diferite, se înțelegeau pentru că vorbeau de la inimă la inimă, de la suflet la suflet.

Bătrânul împărțea puținul pe care îl avea cu animalele sale. Se simțea fericit să îl împartă, căci credința și dragostea necondiționată pe care le primea în schimb de la animale îl făceau mai bogat decât l-ar fi făcut toți banii din lume.

Dar fericirea nu a fost de durată, căci au venit vremuri grele. Când Lobo avea doi ani, bătrânul se îmbolnăvi grav și muri. Întins la picioarele lui, Lobo era acolo când dragul lui stăpîn a închis ochii pentru totdeauna. Iar atunci când simți că sufletul bătrânului se ridică la cer, își ridică și el privirea și văzu o cometă superbă, ce își croia drumul printre milioane de stele. Privind-o, simți o mângâiere și

o căldură familiară învăluindu-i corpul. Cometa îi păru un semn de speranță și iubire, dar în același timp o călăuza pentru sufletul bătrânului în spațiul nesfârșit. Ca majoritatea animalelor, Lobo acceptă moartea, pentru că știa în adâncul ființei lui că niciun suflet nu se pierde, ci doar se mută în alt loc.

Bătrânului avusese grijă de Lobo de la nașterea lui și îi fusese întotdeauna alături la nevoie. Odată cu moartea sa, totul avea să se schimbe. Vor avea loc întâmplări care îi vor schimba viața din temelii.

Copiii bătrânului, care trăiau departe, într-un oraș mare, veni să-și ia în primire moștenirea. Dar ei nu fură deloc interesați nici de gospodăria singuratică, nici de pământul de care bătrânul fusese atât de atașat. Ei voiau să vândă cât mai repede atât casa și grajdul, cât și pământul și pășunea. Animalele care trăiau aici, printre care și Lobo, fură izgonite din gospodărie.

Lobo nu mai înțelegea lumea. O vreme a fugit înspăimântat, iar la un moment dat s-a oprit. Nu înțelegea ce i se întâmplase. De câteva ori a încercat să se întoarcă în locul unde fusese casa lui. Dar oamenii aceia străini l-au lovit și au aruncat cu pietre după el. A fugit și și-a căutat adăpost într-un luminiș pe dealul apropiat.

De acolo putea să vadă curtea și casa care până atunci i-au oferit protecție și refugiu. Petrecu acolo câteva zile și nopți, singur și trist.

Într-o dimineață se hotărî să mai încerce, pentru ultima dată, să se întoarcă acasă. Se strecură pe furiș, atent și speriat în ogradă. Acolo nu mai era însă nimeni care să-i facă rău. Oamenii aceia plecaseră, casă era încuiată, iar geamurile ferecate cu scânduri și bătute în cuie. Se plimbă prin curtea pustie. Totul era gol și părăsit, la fel grajdurile și șopronul.

Simți frica, singurătatea și mâhnirea cum cresc în el. Ce se va întâmpla cu el? Iarna se apropia, iar aici traiul nu mai era posibil pentru el. Trist și cu inima grea, a părăsit gospodăria. Dar nu se mai întoarse în luminișul care îi oferise adăpost în ultimele zile, ci se îndreptă spre drumul prăfuit care-l îndepărta de casă. Acolo se opri nehotărît. Niciodată nu se îndepărtase așa de mult de casă, nici nu știa unde duce acel drum. Privirea lui alunecă spre câmpul de vizavi de casă bătrânului. Cât de bine cunoștea el acea pășune. De câte ori nu se jucase el acolo, singur sau împreună cu bătrânul lui prieten. Faptul că trebuia să părăsească pământul care îl hrănise toată viața și de care se simțea legat îl întrista fără măsură. Cu toate acestea știa că nu avea altă șansă, iarna bătea la ușă, iar el n-ar fi reușit să supraviețuiască singur, fără apărarea și ocrotirea cuiva.

Lobo se hotărî să urmeze drumul. Merse pur și simplu înainte, tot înainte, departe, tot mai departe... Era dureros să-și părăsească locurile natale, dar cândva, când ajunsese atât de departe încât nu mai recunoștea locurile pe unde trecea, a știut că nu mai avea voie să se uite înapoi. Era important să privească înainte. Acum se baza doar pe propriile forțe, voia să trăiască și – undeva pe lume – poate era totuși un loc și pentru el, unde putea deveni din nou fericit.

Peisajul pe lângă care trecea se schimba foarte puțin. În stânga și în dreapta drumului se ridicau aceiași munți maiestuoși, a căror priveliște îi era atât de cunoscută, încă din copilărie. La orizont se zăreau munți și mai înalți, iar el traversă râuri și râulețe, pe podețe de lemn putrezite.

După câteva zile de mers pe drumuri înguste, împrejurimile au început să se schimbe, iar munții de la orizont nu mai păreau așa de înalți. Zona era încă deluroasă, dar mai puțin maiestuoasă și mai lină, transformându-se încet-încet în câmpie. În afară de câteva animale sălbatice, Lobo nu întâlni alți câini sau oameni.

Se înserase deja în a cincea zi a călătoriei lui, când Lobo ajunsese la o răscruce. Aici drumul lui prăfuit se intersecta cu o stradă mai mare, și, nu după multă vreme, văzu primele mașini șuierând pe lângă el. Epuizarea și oboseala îl învăluseră cu totul. Deși pe drum găsisese hrană și

nici apa nu îi lipsise, Lobo era foarte obosit, iar lăbuțele îl dureau la fiecare pas.

În această stare fiind, Lobo nu a simțit primejdia. O mașină se apropie din spate cu viteză mare. Vederea unui câine obosit la marginea străzii, care chiar dacă se însera era ușor de observat datorită blăniței lui albe, nu îl determină pe șofer să frâneze. În acel moment, slăbit și clătinându-se din cauza oboselii, Lobo fu lovit din plin și proiectat în aer. Nici șoferului și nici altor oameni din mașinile care treceau, nu le-a părut de câinele rănit, care fusese aruncat în șanțul de la marginea drumului. Multe mașini trecură.... Poate în vreuna dintre ele erau și oameni cărora le-ar fi fost milă de acesta, dar cei ce nu văzuseră direct accidentul, nici nu-l puteau vedea pe Lobo, care zăcea în șanțul de la marginea drumului, ascuns de ierburile înalte.

Abia după câteva ore își recăpătă Lobo cunoștința. Neajutorat, cu picioarele rupte, neputându-se mișca, zăcu așa zile și nopți în șanț. Îi era frig, foamea și setea îl chinuiau, durerile îl chinuiau, iar singurătatea și sentimentul că era părăsit de toți îl copleșeau. Într-o seară, se hotărî și reuși cu ultimele puteri să se târască afară din șanț. Zăcea acolo, trist și părăsit de toată lumea, la marginea unei străzi. Multe, multe mașini treceau pe

lângă el, câteodată atât de aproape că simțea curenții de aer spulberat. Era însă atât de slăbit că nu-și mai putea ține nici măcar ochii deschiși.

În timp ce simțea că i se apropie sfârșitul, fu năpădit de amintiri din scurta, dar ocrotită lui viață: pajiștea verde de acasă, focul care dogorea în sobă, căminul primitiv și afecțiunea bătrânului său prieten. Deodată i se păru că vede strălucind pe cer o cometă care părea că îl învăluie în lumina ei caldă... și își pierdu cunoștința.

